

ТАТУЮВАННЯ ЯК КРИМІНАЛІСТИЧНА ОЗНАКА ОСОБИ ЗЛОЧИНЦЯ

Маковей Е.А., студент ННДІП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент, доцент кафедри кримінально -правових дисциплін ННіПП НАВС **Семенов В.В.**

Кримінальна субкультура - це певна сукупність духовних, і матеріальних цінностей, норм, атрибутів, манер поведінки тощо, притаманних злочинному середовищу, регламентуючих і упорядковуючих діяльність кримінальних співтовариств, що сприяє їх живучості, згуртованості.

Татуювання як правило мають певний прихований зміст, а саме: можуть вказувати на становище в злочинному середовищі, належність до злочинної діяльності, судимість і терміни покарання, злочинний досвід і ступінь кваліфікації, належність до певної категорії злочинців, спосіб учинення злочину, знаряддя злочину. Одним із перших на поширення татуювань серед злочинців звернув увагу італійський лікар -психіатр Ч. Ломброзо, який вважав татуювання проявом атавізму та ознакою морально неповноцінних людей.

Проблемою розшифрування злочинських татуювань займалися такі вчені, як В. Бурик, Ю. Дубягін, А. Капітанський, В. Литвин, В. Пилипчук,

В. Пиріжков та інші, які вважали кримінальне татуювання «наочним хронічним тавром судимості».

За свідченням окремих дослідників, татуювання мають понад 70 % правопорушників. Основними спонукальними мотивами нанесення татуювань вважають: особисте самоутвердження в певній групі судимих; пихатість, бажання показати свою значущість, винятковість, перевагу над іншими; наслідування досвідчених, авторитетних злочинців, які вже мають татуювання.

До основних проблем що склалися у сфері кримінального татуювання можна віднести: негативний вплив, який здійснює кримінальна субкультура на суспільні відносини, також роль самої кримінальної субкультури як однієї з детермінант злочинності; зростання великої кількості венеричних захворювань, серед осіб що наносять на своє тіло кримінальні візерунки; відсутністю серед учених єдиної думки щодо подальших перспектив тюремної ізоляції, в якій саме й відбувається процес «образотворчого мистецтва»; не існує певної законодавчої системи, яка б могла контролювати та боротися із негативними наслідками пропаганди кримінального світу.

У зв'язку з цим можливі наступні шляхи розв'язання зазначених проблем: проводити конференції, семінари на кримінальні теми, пояснити їхні шкідливі наслідки; тримати хворих на ВІЛ та інші венеричні захворювання в окремих камерах, що дозволить запобігти контакту із здоровими засудженими; від держави залежить, наскільки ефективними виявляться засоби профілактики та боротьби із особами злочинного світу, та тими що ще не вступили на шлях злочинності.

Таким чином, татуювання, на відміну від інших особливих прикмет, є джерелом доволі великого обсягу криміналістичне значущої інформації, завдяки якій можна отримати відомості не тільки про фізичні властивості особи, а й про біологічні, соціальні, психологічні та психічні властивості носія татуювання.